

прѣди още да е живѣло, има тѣзи свойства.

— Господине, отговори г-жа Маргарита съ еднѣж ствѣсъ необыкновеннѣж живость, не знаете какво казувате; а още и забравяте кому говорите.

— Исповѣдувамъ, г-же, отговорихъ весело и съ поклоненіе, че говориѣж малко безъ да знаѣж, и забравямъ кому говориѣж; но първомъ вы ми дадохте примѣръ.

А тя като впи очи къмъ върховетъ на дръвята, които бѣхъ край пѣтьтъ, рече малко на присмѣхъ:

— И тѣй; трѣба да ви поискамъ прошкѣж.

— Разумѣва ся, господже, отговорихъ тронснѣжто май, ако ся изискува едицъ отъ двама ни да иска прошкѣж, то трѣба вы да ѣж искате. Вы сте богаты, а пакъ азъ съмъ сиромѣхъ, ще каже че можете да ся унижите . . . , когато на мене е невѣзможно.

И слѣдъ това настанѣ мълчаніе. Свитытъ устны, растворенытъ ноздры, внезапно то ѣ поблѣднѣваніе, издавахъ борбѣж на сърдцето ѣ. Но внезапно като посне бычѣтъ си, като чещѣше да поздрави :

— Кога е тѣй, каза, искамъ прошкѣж.

Слѣдъ това шибнѣж конѣтъ силно и отиде та ся не видѣ, като мя остави на срѣдѣ пѣтьтъ.

Отъ тогазъ не съмъ ѣж виждалъ.